

Draga braćo i sestre,

dragi vernici, bogoslovi, đakoni i prezviteri,

nalazimo se u danu koji predstavlja neprocenjivu stvarnost na putu naših verničkih i sveštenečkih poslanja, danu rođenja Gospodnjeg. I ove, 2016. godine, na putu naših života, svako na svoj način, iščekivao je taj predragoceni trenutak kada će, u ozračju Duha Svetoga, osetiti višnju radost bez koje čitav kosmos gubi svoj fundamentalni smisao. Sve zvezde nebeske u svojoj slavi i lepoti, sva kosmička prostranstva i veličanstvene galaksije, sva čuda koja krije svemir i pred kojima su naši umovi kao sićušni pesak, sve je to ništa bez svoga Stvoritelja čiji smo dolazak, milošću Njegovom, i ove godine iščekivali. Pa, ako smo i u skromnijim uslovima i životnim okolnostima, srećni smo i radosni, jer Gospod je sa nama, a gde je On, tamo je raj.

Draga braćo u službi Jevanđelja, protekom godina Bog je obilno blagoslovio naša pastoralna nastojanja i žar, proširivši našu crkvenu zajednicu na nekoliko zemalja. U nepunih pet godina stvorena je crkvena zajednica Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Srbije, Slovenije a moguće i Ukrajine. Na budućem saboru biskupa, koji će biti sazvan tokom 2017. godine, crkveno zajedništvo ovih nabrojanih zemalja, zbog svoje obimnosti, biće obuhvaćeno u novu crkvenu provinciju sv. Kristofora, koja će, uz još jednu, sv. Mihaela, koja će se urediti u Rusiji, zajedno s provincijom sv. Metoda činiti zajedništvo triju provincija: sv. Metoda, sv. Kristofora i sv. Mihaela. Možemo biti radosni i zahvalni Svetom Duhu zbog najave formiranja crkvene provincije sv. Kristofora. Zbog takvih novih okolnosti, naš mitropolit dr Augustin Bačinski, izvršio je imenovanje dosadašnjeg biskupa Hrvatske i regije u nadbiskupa, čime će ubuduće poneti naslov nadbiskupa crkvene provincije sv. Kristofora. To nas, draga braćo, još više zadužuje na dalje služenje Hristu na njivi Gospodnjoj koja je Crkva. Ujedno, na saboru će se izabrati novi Patrijarh, te stoga već sada molimo Duha Svetoga da postavi Patrijarha koji će biti najpodesniji za naše vreme.

Draga i ljubljena braćo i sestre, draga braćo na putu sveštenstva, svetlo Hristovog rođenja neka osveži naše poslanje, našu gorljivost i predanje kako bismo još revnosnije vršili naše svete službe, na hvalu slave Božije i spasenje duša. U tom smislu, molimo Gospoda da nam da snage da oprostimo svima onima koji su nas u ovoj ili proteklih godina možda povredili, koji su nas ranili, molimo da nam Bog da snage da oprostimo kao i da se nama oprost. Oprostiti onome koji nam je naneo veliko zlo moguće je samo pomoću ljubavi Božije, snagom Duha Svetoga. Molimo se za sve i oprostimo svima: to je put spasenja, to je hrišćanstvo, to je oslobođenje i poruka Božija koja nam se i ovog Božića daje na prihvatanje i čuvanje. I kao što je veliki i silni Bog u Hristu sišao sa svetih nebesa u malenu i neuglednu štalicu, tako i mi siđimo u ovaj svet kao produžena ruka Božijeg spasenja.

Draga braćo i sestre, Vama, Vašim porodicama i svim ljudima dobre volje, neka je blagosloveno rođenje Gospodnje i srećna Nova 2017. godina.

U Rabu, 15. XII 2016.

Sa blagoslovom Božijim, + Leonardo

11.12.2016, broj 61 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ko ne shvata milost Božiju, koja je beskrajno široka i visoka, taj se trajno čudi i ne može prihvatiti čuda koja Gospod čini među nama, preko ljudi za koje smo mi mislili da su otpali, da su manje vredni, da su grešnici. Visina i dubina, i znanje i spoznanje Božije moći, očituje se između ostalog i čudom podizanja onih, naoko malih i slabih, na visoko i na široko. Takve životne stvarnosti potvrđuje nam Sveto pismo: Lude sveta izabra Bog da posrami mudre, i slabe sveta izabra Bog, da posrami jake, i neplemenite sveta i prezrene izabra Bog, i ono što nije da uništi ono što jeste, da se ni jedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom (1 Kor 1,27-29).

Naime, draga braćo i sestre, Bog iz kamenja može podići decu Avramovu (up. Mt 3,9), pa ako iz kamenja može stvoriti čoveka, šta se imamo čuditi ako već postojećeg čoveka usavrši! Pogledajmo apostole, oni behu priprosti ribari, ali Duh Sveti transformisao ih je na Pedeseticu (Dap 2,2-4). Sve su to potvrde ljubavi Božije. Takav je Bog. Takvo je njegovo delovanje, takva su njegova čudesa.

Njegova ljubav je istina, njegova ljubav leči srca slomljena. Bog nam preko takvih događanja želi nešto pokazati i naučiti nas nečemu, često i trgnuti nas od unutrašnje močvare i farizejštine duboko ukorenjene u primitivnim kazuističkim okvirima hladne, mrtve zlonamernosti koja više ne može ništa pokrenuti, koja je životarenje i lagano krepanje na smrt ranjene besmislenosti.

I mi, umesto da se sa Bogom radujemo jer "sin mi ovaj beše mrtav i ožive"(Lk 15,24a), mi se zgražavamo i proglašavamo to delom đavolskim. Takav stav je dokaz nevere i neplodnosti za rast a time i besmisao takve "vere". Oni nisu izabrali kao Marija, onaj bolji do koji joj se neće oduzeti (up. Lk 10,42), nego kao Marta koja se brine i uznemirava za mnogo, a ne shvata suštinu (Lk 10,41-42).

Nedeljno razmišljanje

Ljudi su željni senzacija: velikih povorki, blistavih odela, dugih kićenih propovedi, vatrometa, blještavila, mnogobrojnosti ljudi... Željni su svega onoga što im otupljuje oči duha, da ne vide ono bitno, ono suštinsko, ono što je beskrajno daleko od svih tih senzacija i nalazi se u srcu.

Najveće se stvari događaju u miru i tišini, u skromnosti i iščekivanju, u molitvi i predanju. To potvrđuje rođenje Hristovo u maloj štali, daleko od buke i blještavila, daleko od povorki i blistavih odela, u tišini sa životinjama i pokojim pastirom, tamo na osami uz tihu Zvezdu koja potvrđuje svu veličinu događaja, svojim kosmičkim svedočanstvom koje je neprimećeno od mase željne verskih ili drugih senzacija.

Ni Jovan Krstitelj nije bio mekušasto odeven niti je bauljao, kao mnogi crkveni velikodostojnici, po kraljevskim (predsedničkim i sl.) rezidencijama. Bio je glasnik pred licem Božijim, da mu pripravi put (da propoveda neposredno rođenje Hristovo). I baš zbog te poniznosti beše Jovan Krstitelj ogroman i veličanstven, a što nam i Hristos potvrđuje: "između rođenih od žene ne usta veći od Jovana Krstitelja."

To neka nas usmeri na srž i suštinu vere i jevanđelskih usmerenja, da ozdravi srce naše i izvuče se iz kukolja, kako bi moglo videti Boga svog, koji dolazi.

04.12.2016, broj 60 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

čoveka koji je sebe spoznao kao dušu, a ne kao telo ili ego, čovečanstvo vidi kao deo njega samog, bez obzira na raznovrsnost. Velike duše na ovoj zemlji vide samo dve kategorije ljudi: one koji traže i one koji ne traže Boga. To je suština razlikovanja.

Ne bacati bisere pred svinje, znači ne izlagati Reč onima koji bi je zgazili, popljuvali. Takve pljuvače vidimo svakodnevno kako zloupotrebljavaju termine "nauka", "napredak" i slično (a šta sa istinskom naukom i napretkom nema veze) kako bi mogli nesmetano - pod primitivnim i iskrivljenim shvatanjem nauke - pljuvati po onome što ne mogu spoznati. U stvari, implicitno oni sebe sebe pljuju kao one koji su nesposobni za profinjenije duhovno proniknuće, spoznanje i naslućenje.

Svime što je stvoreno upravljaju zakoni. Principi koji deluju u dalekom svemiru, a koje naučnici mogu otkriti, zovu se prirodni zakoni. Međutim, postoje suptilniji zakoni koji upravljaju duhovnim nivoima i unutrašnjim kraljevstvom svesti. Ti principi se mogu spoznati dubokom i dugotrajnom meditativnom molitvom i predanjem Bogu.

Čovek koji je milošću Božijom spoznao samog sebe, a ne fizičar, čovek je koji razume istinsku prirodu materije. Takva samospoznaja sebe u Bogu, stvara svetačke moći posvedočene kroz istoriju Crkve. Suptilne istine o Bogu ne mogu se shvatiti bez potpune usredsređenosti na Duha Svetoga, razvijene poniznosti i trezvenosti.

Nedeljno razmišljanje

"Leglo gujinje", kaže sv. Jovan Krstitelj na jednom mestu. To isto leglo ima potomke (rodbinu) koji su preživeli čitavu jednu istoriju do naših dana, a legu se i dalje. Leglo gujinje su neobraćenici koji se predstavljaju kao obraćenici; to su oni koji su formalno vernici a sadržajno nevernici.

Viđamo ih svakodnevno kako hodočaste na sveta mesta ili u crkve dok usput pljuju, ogovaraju ili vređaju. Oni bi sudili drugima za manje stvari a sebe bi oslobodili za puno teže prekršaje: to su fariseji jučerašnjice – današnjice – sutrašnjice.

Ako se srce ne obrati, sve je uzalud, običan folklor, tradicionalna fešta sa čudnom ikonografijom uz poneko jadro ispečeno prase s jabukom, i raštimanim tamburama u koje udaraju pijanci uz poklike većeg broja dvonožnog krda.

Nemojmo moliti Gospoda da nam se smiluje, jer on nam se trajno smilovao u Hristu. Molimo se da bi se trgli i došli pameti, da prihvatimo tu milost Božiju.

27.11.2016, broj 59 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

um se može uporediti sa majmunom, pijanim od vina želja i izbodenim od pčela ponosa. Samo dubokom meditacijom i molitvom, kao i predanjem Bogu, moguće je uz Njegovu milost zagospodariti tim neposlušnim umom, postati gospodar samoga sebe, kako to Sveto pismo od nas traži.

Sve naše podsvesne nakupine ono su što nas opterećuje u svakodnevnom životu i deluje na njegov (ne)kvalitet, a da toga u pravilu nismo svesni. Stoga, neka nam molitva na početku posta, u iščekivanju radosti dolaska ovog Božića, bude usmerena na oslobađanje nas samih od ropstva loših sklonosti na koje smo kroz život navikli, kako bismo uspeli da nadvladamo naše loše navike. Naime, čovekove loše navike odumiru molitvom, meditacijom/kontemplacijom i predanjem Bogu. Sveti Duh ih rasplinjuje svojim delovanjem. Istrajnim predanjem Bogu, kroz usrdnu molitvu, uklanjaju se one želje koje pomućuju zdrave želje čoveka: ljutnja, strah, pohlepa, požuda...

Baš kao što ogledalo može jasno reflektovati stvarnost kada se očisti, tako je i um sposoban spoznavati više duhovne sfere kada se takve želje uklone, jer um je za to sposoban – capax veritatis.

Nedeljno razmišljanje

Iščekivanje je sastavni deo ljudske egzistencije. Uvek nešto iščekujemo: rođenje deteta,

ispitni rezultat, dolazak gosta, autobus... Čekanje je deo naše ljudskosti. Nemoguće je zamisliti čoveka koji nešto ne čeka, bez obzira u kakvoj životnoj situaciji se nalazi. Čekanje, iščekivanje nekog dolaska, budi u nama osećaje koji zavise od onoga šta se približava: lepe osećaje ili sumorne osećaje.

Kada se iščekuje rođenje deteta nastupaju lepi osećaji, a kada se nekoliko decenija kasnije bude iščekivala smrt tog - sada već odraslog - čoveka ili starca, tada će nastupiti sumorni ili tužni osećaji. Mnoštvo osećaja sastavni su deo života čoveka, a potiču ih različite situacije. Kroz Hrista Gospoda, svi osećaji su duboko smisleni, čak i oni ružni, jer ih Gospod transformiše i neutrališe njihov učinak na našu dušu. Kroz Hrista smo oslobođeni i oboženi, jer konačnu reč u našim životima neće imati sumorni i teški događaji, nego pobednosni krst Gospodnji za naše spasenje.

To nas u osećanju duhovne predanosti usmerava na radosno iščekivanje Njegovog rođenja. Nije ovaj svet više isti svet nakon dolaska Spasiteljevog. Koliko god bio crn i taman, to su samo događaji a ne supstancija sveta. Supstancijalno, po Hristu, svet je beo i zlatan, blagoslovljen i beskrajno smislen. Stoga, svi napori ljudskog života i sva događanja imaju novi kolorit.

Iščekujmo ove prve nedelje posta onoga koga čitav Svemir ne može obuhvatiti, iako dolazi u obličju malenog deteta! Budimo spremni na dolazak Sina Čovečijeg!

20.11.2016, broj 58 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Naučnici, bez uvida u duhovno, ne razumeju Bibliju. Takođe, neki znaju veliki deo Svetog pisma napamet, ali to ne razumeju, pa su slični papagaju ili teglećoj stoci koja ne zna kakvo blago nosi na svojim leđima.

Činjenice o nerazumevanju najviše pokazuju službenici raznih crkava koji omalovažavaju jedni druge, potvrđujući princip da je "hrišćanstvo sramota Hrista": Hristos je povezivao – crkve razjedinjuju. To je trajni paradoks koji potvrđuje univerzalno ludilo palog ljudskog uma željnog prvenstva, vladanja nad drugima i omalovažavanja drugih.

Nedeljno razmišljanje

Bog ne želi pokazivati svoju moć i silu niskosvesnim i nedostojnim spodobama željnim senzacije. Bol koju Gospod prolazi u težini svoje muke, duboka je unutrašnja bol sadržana u dostojanstvu Božijeg Bića. Činiti čuda da bi se zadovoljila primitivna rulja sasvim je strano mudrosti Svemogućega.

U diskreciji svoga stanja, svestan besmisla zla, Gospod junački pokazuje svoje Božansko dostojanstvo upravo u mirnom trpljenju i svesnom posmatranju besmisla oko sebe. Tu on ostavlja neizbrisivu poruku svetu:

"Spoznaj sam sebe svete, da vidiš ruglo svoje odvojenosti od Mene, kad si sposoban ne prepoznati i ubijati Boga svoga."

Hristos je Kralj upravo po tome što je kraljevski dostojanstveno prošao kroz svoj život i smrt. Vaskrsnuće je bilo pokazatelj onoga što on i jeste – Bog. Gospode, Kralju svih Stvorenja, neka Ti je slava i čast u vekove vekova!

13.11.2016, broj 57 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Tužnog srca primili smo vest o iznenadnom preminuću don Gojka Kolobarića, sveštenika Starokatoličkog generalnog vikarijata Sv. Metoda za Hrvatsku i regiju. Milost Božija je htela da primi sveti sveštenečki red dana 11.09.2016., čime je ostvario svoju veliku životnu želju.

Rođen je 12.11.1952. godine u Kočerinu. Pre pristupanja Vikarijatu, bio je đakon kotorske biskupije, zaređen na ostrvu Gospe od Škrpjela 15.08.1984. godine, po rukama mons. Ive Guguća. Veliki deo života proveo je u Austriji, kao gimnazijski profesor nemačkog jezika i religije. Za sveštenika je zaređen po rukama biskupa mons. dr Leonarda Bega, na Rabu.

Sada gleda licem u lice Gospoda našeg, koga je kao sveštenik objavljivao i kome je služio u Svetim tajnama Crkve. Sveta arhijerejska Liturgija povodom njegovog preminuća odslužena je dana 13.11.2016. godine, u skladu sa voljom njegove rodbine.

Pokoj večni daruj mu Gospode, i Tvoja večna svetlost neka mu svetli. Počivao u miru Božijem.

Nedeljno razmišljanje

Postojanost u današnje vreme, o kojoj nam govori i Jevanđelje, odnosi se na postojanost u veri, na otvorenost za Boga, na protočnost za Svetoga Duha. Ta otvorenost se pokazuje potrebnom u ovim našim privremenim ovozemaljskim boravištima, u prolaznim ljudskim telima. Ljudsko telo je hram Duha Svetoga, ali prolazni hram. Smrt upravo predstavlja ovo: "Dok su neki razgovarali o Hramu kako ga ukrašava divno kamenje i zavetni darovi, reče Isus: 'Doći će dani u kojima se od ovoga što motrite neće ostaviti ni kamen na kamenu nerazvaljen.' "

Dakle, jednom će doći kraj našem telu koliko god ono bilo za oko lepo i ugodno (urešeno

divnim kamenjem itd.), neće ostati ni "kamen na kamenu", neće ostati ništa od tog tela, kada se duša preseli ka Bogu. Stoga, budimo budni i bdijmo, ne dajmo se uljuljati u prolaznost koja teče. Uprimo oči u Gospoda koji može pokucati na vrata našega života uvek, u svakom trenutku. Prenimo se, trgnimo se, budimo trezni u molitvi i postojani u iščekivanju dolaska Gospodnjeg – odnosno našeg odlaska ka Gospodu. Nađimo se spremni i pripravi, okrepljeni svetim životom i sakramentima Crkve Hristove.

Hristos Gospod pozvao je sa ovoga sveta i našega brata sveštenika Gojka Kolobarića. Verujemo da ga je zatekao budnog u molitvi i postojanog Bogu na slavu! Hristos mu bio nagrada i mir u vekove vekova! Amin!

06.11.2016, broj 56 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

različiti su stepeni božanske transformacije čoveka, proporcionalni ljudskoj otvorenosti (protočnosti) Bogu. Onog ko je sasvim otvoren - Vrhovna Božanska Svetlost će ga sama transformisati. U svakog čoveka Bog je usadio duboki osećaj za dobrotu, i taj osećaj treba dalje razvijati. Svet, ukoliko je udaljen od Boga, nije ništa drugo do obmana. Bog sa čovekom prolazi sva ljudska iskustva. Zašto da pričamo o bolnim čežnjama, kada je Bog sve vreme svedok svih naših patnji, kad Milostiva Svetlost iznutra i izvana prožima naš um?

Čežnja prema Ocu nebeskom razvija u nama saosećanja za sva živa bića kroz koja se Bog manifestuje. Dobrota i saosećanje koje se pruže živim bićima su dobrota i ljubav pružene Bogu. Božija milost i ljubav će obilno poteći iz saosećajnog bića. Da bi primio Božiju milost, čovek bi trebao postati utelovljenje dobrote i odlučno učvršćen u osećajima jedinstva i prijateljstva.

Jedan od najboljih oblika saosećanja je davanje hrane osobama koje nisu sposobne raditi i zaraditi za nju, bez propitkivanja o njihovoj kasti, zajednici, veri, boji kože, ponašanju ili državi. Potrebno je takođe olakšati glad životinjama, pticama, insektima i biljkama, shvatajući da je Bog prisutan u svakom biću.

Treba, u tom smislu, osuditi ubijanje životinja i usmeriti se, prema sopstvenoj mogućnosti i okolnostima, prema vegeterijanstvu u skladu sa Biblijom - preko koje je Bog izvorno i uputio na vegeterijanizam: "Evo, dajem vam sve bilje što ima seme, po svoj zemlji, i sva stabla plodonosna što u sebi nose svoje seme: neka vam budu za hranu!" (Postanje 1,30)

Nedeljno razmišljanje

Interesantno je u Jevanđljju pročitati da sadukeji, koji su verovali u večnog Boga, nisu verovali u večnost čoveka koji je stvoren na sliku večnog Boga. Ako je večan Bog i Stvoritelj,

onda je večna i slika Božija. Već je prema tome i tu uočljiva sadukejska nelogičnost. Na tu nelogičnost Isus dalje ukazuje kada im kaže "...a nije on Bog mrtvih, nego živih...". Čovek je dakle večan, kao i njegov Stvoritelj. Stvarnost svakodnevnog života koja nam se čini rutinskom jednom će prestati i zameniće je jedna druga, nova stvarnost.

Ljudski život nije ništa više od treptaja oka, sve to čovek tako doživljava kada mu smrt pokuca na vrata. Kvantno spregnuta stvarnost ogleda se u doživljaju brzine prolaska naše ovozemaljske manifestacije koja se zove "život". Stoga, ne smetnimo nikada s uma da je ovaj svet naša prolazna stanica, da putujemo na drugo određenje – takav stav neka održava našu duhovnu budnost. Ne znamo ni dana ni časa kada ćemo krenuti dalje.

30.10.2016, broj 55 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

prvog novembra svake godine, ukoliko posmatramo gregorijanski kalendar i tradiciju zapadnih crkava, slavimo praznik Svih svetih. Tada razmišljamo o ljudima koji su u radosti nebesnika, u prisutnosti svih onih, znanih i neznanih, kanonizovanih i nekanonizovanih, koji su u svetim Božijim "prostorima" - Svi sveti.

To su ljudi koji su za života svedočili Boga, ljudskost, humanizam; oni koji su zaista bili ljudi po delu a ne samo po pojavi. To su osobe koje su nadrasle institucije u njihovim uskogrudnostima i videle "preko ograde", tamo dalje... To su ljudi koji nas zbog toga trajno zadužuju da ih sledimo, kako bismo i mi jednom, kada Božija milost to odredi, postali stanovnici njihovih obitavališta. Sećamo ih se u molitvi, razmišljamo o njima u meditaciji. Nisu oni bili imuni od poljuljane ljudske naravi, nego su se s njom borili - da se Božija svetlost jasnije kroz njih ogleda. Mi nastavljamo u ovozemaljskoj Crkvi put prema onoj proslavljennoj nebeskoj Crkvi u kojoj se oni nalaze. Ali to je ipak jedna te ista Crkva Hristova, zemaljska i nebeska, vidljiva i nevidljiva, slaba i jaka. Isto tako, drugog novembra, sećamo se Dana svih vernih usnulih (Dušni dan - zadušnice) pri čemu je naglasak na uzornom ovozemaljskom životu tih istih svetaca. Veliko je to mnoštvo nebesnika. Oni svojim molitvama utiču na naše živote, da rastemo u dobru i plemenitosti, zagovaraju nas sa Božijih nebesa. Nastavimo i dalje kročiti kroz život čvrsto povezani sa Crkvom na zemlji, te da se jednom nađemo u veličanstvenom Hramu Božijem na nebesima.

Kada razmišljamo o prazniku Svih svetih i o Dušnom danu, treba se osvrnuti i na ljudsko fizičko telo koje je mrtvo, umrlo. Duša jeste kod Boga na nebesima - ali šta je s telom i koji je onda njegov smisao? Sveto pismo nas uči da ćemo zadobiti telo nakon vaskrsnuća mrtvih, da je to onakvo telo proslave kakvo je imao vaskrsli Gospod. Telo, prema tome, ima izuzetnu važnost za ljudsko biće koje se sastoji od duše i tela. Telo koje će dobiti ugodnici Božiji jeste telo slave, besmrtno telo izvrsnosti, transformisano odnosno satkano od Božanske svetlosti, telo oslobođeno starenja i senilnosti, predivnu formu Božanskog.

Naglašavajući važnost duše, mnogi crkveni ljudi su nehotice počeli ignorisati značaj ljudskog tela. Kasnije je postalo uobičajeno čak i prezirati telo. Ljudsko telo je vekovima bilo meta napada. I sada se povremeno napada. Čuveni naučnici i teolozi izmislili su mnoge termine za preziranje tela. Sve to činilo se kako bi se veličala duša. Ironija je bila u tome, što duša ne može nikad težiti za postizanjem oslobođenja sve dok nije u mogućnosti dobiti podršku i saradnju fizičkog tela. Prema tome, oduzimanje telu one važnosti koju ima u Božijem planu za čoveka, jeste nebiblijski i time nehrišćanski. Naime, šta je duša ako ne život minus svoje telo? Koja je uloga tela? Je li telo vredna stvar?

Telo je jednako važno kao i duša. Odvojena od tela, duša je ništa, bolje rečeno - čovek kao biće nije kompletiran. Tek sa telom čovek može postići postojano istinsko znanje. Telo je hram Duha Svetoga, hram Božiji, Bog je u njemu. Fizičko telo je, dakle, priprema duše za prefinjeno transformisano, duhovno telo koje je sjedinjeno sa Istinom bespočetnog Znanja u uvek postojećem ili beskrajnom Nebu Svetosti.

Stoga, fizičko telo treba i te kako čuvati. Telo možda jeste smrtni stan. Ali budući da je duša samo stanar, njoj treba upravo taj stan. To što je stan smrtni, nije razlog da ga se prezire. Baš suprotno, budući da je smrtni i stoga ranjiv, to zahteva veliko poštovanje. Meso je podložno hiljadama bolesti, i čovekova dužnost je da ga od bolesti zaštiti. Sa telom se, kao i sa staklom, mora postupati oprezno. Upravo preko ovog tela treba da dođemo do suptilnijeg, duhovnog tela, uz pomoć duše koja jedina može doseći cilj.

Vrhovna stvarnost ili Apsolutna Istina počinje se ostvarivati probuđenjem na duhovnom nivou koji počinje u fizičkom telu, te ostvaruje konačan cilj u sjedinjenju sa Bogom, a rezultat čega je pročišćeno i blaženo, transformisano telo (telo vaskrsnuća), koje sija vatrom besmrtnosti.

Nedeljno razmišljanje

"...Sin Čovečiji dođe da potraži i spase izgubljeno". Božija obećanja nisu prazna obećanja. Hristos očituje volju svoga Oca: milosrđe i spasenje – oslobođenje i oboženje. Čovek uvek ima šansu povratka na ispravan put Božije volje - uvek. Bogu nikada neće dosaditi strpljenje prema nama jer nas ljubi. Stoga, život u zajedništvu sa Bogom ostaje trajna želja Božija, ali i obraćenog čoveka. Raj je upravo to - blizina Božija, zajedništvo sa Svevišnjim. To je ona obećana zemlja o kojoj Sveto pismo govori a u koju se ulazi po Hristu, s Hristom i u Hristu. Ko se u Sina Božijeg uzda, taj neće biti izgubljen nego će biti spašen. On je naša radost i nada, kao putnika života prema cilju večne radosti.

23.10.2016, broj 54 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

u teškim i naizgled bezizlaznim situacijama života, nikada ne zaboravimo da je Bog uvek s nama, da nas nikada ne napušta. Sa nama prolazi naše muke i naše radosti, naše boli i našu sreću. Ne zaboravimo to nikada!

I kada je najteže, kada izgleda "prekasno" za sve, kada su "sve lađe potonule", nije kasno jer Bog ljubavi pobedonosno čeka sa ispruženom rukom prema nama. Uhvati tu ruku i ne boj se. Ona će te izvući na kopno. I ako si uradio nešto za šta te savest – uprkos gorkom kajanju - strašno opterećuje, znaj da postoji novi početak.

Uz Boga se možeš opet zavoleti, On je taj koji će ti pomoći da se prihvatiš. On je lepilo koje te spaja, pregovarački tim koji će te pripremiti da potpišeš primirje sa samim sobom.

Nedeljno razmišljanje

"A i drugima koji mišljahu za sebe da su pravednici i druge uništavahu, kaza priču ovu:

Dva čoveka uđoše u crkvu da se mole Bogu, jedan farisej i drugi carinik. Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: "Bože! Hvalim te što ja nisam kao ostali ljudi: hajduci, nepravednici, preljubočinci ili kao ovaj carinik. Postim dvaput u nedelji; dajem desetak od svega što imam."

A carinik izdaleka stajaše, i ne htede ni očiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreći: "Bože! Milostiv budi meni grešnome."

Kažem vam da ovaj otide opravdan kući svojoj, a ne onaj. Jer svaki koji se sam podiže poniziće se; a koji se sam ponižuje podignuće se."

Kada bi ove reči zaista dopirale do srca naizgled velikog broja "vernika" ovaj svet bi bio sasvim drugačiji svet, bolji svet. Deklarativni hrišćani su upravo ovo što je bio i deklarativni farisej: uobraženi pravednik daleko od Boga.

Tu se problem proteže dalje, pa dolazi do uobraženih predsedavatelja u veri, koji su – često još više – udaljeni od onog što bi trebali objavljivati.

Ne treba se ustručavati spomenuti da su mnogi episkopi i sveštenici ruglo Crkve i sramota Hrista, sveli su Crkvu na veropolitičku organizaciju, teologiju su pretvorili u klerologiju i žive u zgradama milionskih vrednosti. Velika im kuća, ali im je srce malo. Kamo sreće da se udare u prsa govoreći: "Bože, milostiv budi meni grešniku!"

16.10.2016, broj 53 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

meditacija i kontemplacija, kao i sistematsko proučavanje svetih spisa moraju biti nezaobilazni deo našeg života. Baziranje razmišljanja na tome "ko sam ja" i svakodnevno predavanje samoga sebe Bogu, to znači duhovnost u ljudskom životu. Ukoliko to činimo svakodnevno, tada ćemo sasvim sigurno iskusiti očekivane rezultate koji će nas dovesti do Boga koji je izvor života.

Praktični izraz takvog življenja je izražavanje ljubavi i zahvaljivanje Svemogućem u svakoj životnoj situaciji, bilo pesmom, bilo meditacijom-kontemplacijom, bilo fizički - u pomaganju bližnjima u nevolji.

Ako budemo istrajni u takvoj hrišćanskoj praksi, možemo biti sasvim sigurni da rezultati neće izostati: doći će do unutrašnje transformacije, kao posledice približavanja Bogu.

Nedeljno razmišljanje

Jevanđelje nam jasno poručuje potrebu istrajnosti u pouzdanju prema Bogu. Upornost, trajnost, istrajnost, to je ono o čemu na jednom mestu kaže Gospod: "Ištite i daće vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvoriće vam se!" (Mt 7,7). Čovek je sklon posustajanju, odustajanju. Sve je to i ljudski jer smo slabi ljudi.

Ali kada se priberemo i sebi dođemo (kako Isus kaže i Petru, Lk 22,32) ponovno ustanimo i krenimo dalje, nastavimo kucati (moliti) i biti istrajni (misliva usmereni prema Gospodu u ljubavi). Svaki naš osećaj da nema rezultata samo je znak da jačamo, da nas Gospod time osnažuje: "Iskušao ih je kao zlato u peći..." (Mudr 3,6). Stoga, istrajni budimo i ne bojmo se, jer "Izbavitelj naš živi" (por. Jov 19, 25). Ne dozvolimo da nam se dogodi posustajanje, odustajanje: "A kada Sin Čovečiji dođe, hoće li naći vere na zemlji?" (Lk 18,8).

Dolazak Sina Čovečijeg za sada se događa na način našeg dolaska ka njemu, nakon naše fizičke smrti. Stoga, budimo istrajni i bdijmo u mislima, rečima i delima.

09.10.2016, broj 52 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

kao što telu treba hrane, jednako treba intelektu i duši. Meditacija i molitva hrana su duše a dobra knjiga hrana je uma/intelekta. Zato su od drevnih vremena istinski duhovni ljudi upućivali na čitanje i disciplinu (ne preskakati svakodnevno proučavanje).

Molimo se i meditirajmo svakodnevno, bez propuštanja, čak i ako negde putujemo. Nemojmo tražiti razloge za izgovor. Bog je prema nama potpuno otvoren, ali naš duhovni razvoj ne zavisi samo od Njega nego i od naše otvorenosti, naše želje, naše slobodne volje.

Molimo Svemogućega i Njegove svetitelje da nas blagosiljaju na našem duhovnom putu, našem rastu. Ne gubimo vreme. Božija je ljubav sa nama sada, i biće s nama zauvek.

Nedeljno razmišljanje

"Dok je Isus putovao u Jersalim, prolazio je između Samarije i Galileje. Kada je ulazio u neko selo, eto mu u susret deset gubavaca. Zaustave se podaleko i zavape: "Isuse, Učitelju, smiluj nam se!" Kada ih Isus ugleda, reče im: "Idite, pokažite se sveštenicima!" I dok su išli, očistiše se.

Jedan od njih, videvši da je ozdravio, vrati se slaveći Boga na sav glas. Baci se ničice pred Isusovim nogama zahvaljujući mu. A to beše neki Samarjanin. Na to Isus primeti: "Zar se ne očistiše deseterica? A gde su ona devetorica? Ne nađe li se ijedan koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovoga tuđinca?" A njemu reče: "Ustani! Idi! Tvoja vera spasila te je!"

Otvorenost prema Bogu, protočnost prema Svemogućem koja se javi bez ograničenja u čoveku, stvara neslućene mogućnosti ljudskog ozdravljenja. Da su kojim slučajem ovi gubavci bili iznutra zatvoreni, sigurno se u njima ne bi moglo ostvariti takvo ozdravljenje. Ali, njihova bolest ih je dovoljno iznutra izmenila, pročistila, da se moglo očitovati Božije delovanje u njima.

Pa ipak, samo je jedan od te devetorice bio toliko pročišćen da se vratio da zahvali Isusu. Isus ih šalje da se pokažu sveštenicima, ali ne zato što bi to bilo nešto bitno u ovom kontekstu, nego zato što sveti ljudi ne žele pridavati sebi seznacionalne hvale, njihova poniznost je njihov stil, upravo to Isus ovde i pokazuje.

Naravno, Bog može ozdravljati ljude i bez njihovog pročišćenja, ali on to ne želi činiti jer traži unutrašnje pročišćenje – duhovnu dispoziciju. Kada bi se takvo izlečenje ostvarilo bez unutrašnje duhovne dispozicije, ono ne bi imalo nikakvog korisnog ploda za ozdravljenog. Stoga, kada je srce duhovno spremno može uslediti i fizičko ozdravljenje.

Prema stepenu naše ljubavi opraštaju se i naši gresi te se ozdravljaju i naše bolesti. Ne zaboravimo, sve što nam se u životu događa ima dubokog razloga iako ga mi možda još ne možemo shvatiti. Ali to ne znači da nam Milost neće dati shvatanje toga u budućnosti.

02.10.2016, broj 51 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ko ne želi biti bolja osoba u životu? Ko ne želi biti zdraviji i srećniji? Ko ne želi mir u životu? Nema sumnje da svi želimo biti zdravi, srećni, miroljubivi, ljubljani, ljubazni i uvek bolji kao ličnost. Želimo da volimo i budemo voljeni od drugih. Ako zaista znamo naše sposobnosti u životu i način kako postići cilj, to će učiniti naše životno putovanje lakšim.

Kroz naše živote imamo mnogo događaja - poput zaposlenja, venčanja, postajanja sveštenicima itd. Ali samo je jedan cilj koji je najveći i jedini pravi, koji se otkriva samo istinskim tražiteljima. Šta taj najviši i neuporedivi cilj može biti? To je realizacija Istine u nama, a to dolazi po nalaženju Boga. Tu Istinu često ne realizuju ni sveštenici, bez obzira što im je život naizgled usmeren prema tome.

Da bismo u tome uspeali, prva i neizbežna stvar je da budemo dobre ljudske osobe i da rastemo kao deca Božija u našim mislima, rečima i delima.

Nedeljno razmišljanje

Biblijski, vera znači osetiti Boga, biti protočan za njega. To je mnogo više od čisto svetovnog shvatanja vere u kojoj u nekog verujemo smatrajući da taj može nešto ostvariti od onoga što govori (npr. političar) ili verujemo poslovnom partneru da nas neće razočarati i slično.

Međutim, biblijska vera drugačija je od tog našeg svakodnevnog shvatanja. Ona u suštini znači prožetost Bogom. Kada je čovek Bogu otvoren, kada je za Boga protočan, kada je, dakle, prožet Bogom, tada čovek može činiti dela koja su u našoj svakodnevnicima okarakterisana kao natprirodna. Međutim, radi se zapravo o potpuno prirodnim delima koja mogu činiti deca Božija.

Moć je sastavni deo stvorenja Božijeg, a tim pre i čoveka, koji može upravljati svemirom. Stoga Isus i kaže: "Da imate vere koliko je zrno gorušičino, rekli biste ovom dudu: 'Iščupaj se s korenem i presadi se u more!' I on bi vas poslušao."

Mi smo slike, ikone Božije, ali naše su sposobnosti u skladu s našom spoznajom Boga. Stoga rastimo u Bogu i divimo se njegovoj stvoriteljskoj svemogućnosti.

25.09.2016, broj 50 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

potrebno je zahvaljivati svima onima koji su došli i otišli sa ovog sveta, znani i neznani širitelji Carstva Božijeg. Oni su svojom jednostavnošću i životom pokazivali suštinu nauke Božije.

To su svi iskreni ljubitelji Boga, na ovom i onom svetlu, koji ostavljaju iza sebe besmrtni trag prisutnosti Svevišnjega i prosvetljuju protočne duše Duhom Svetim - koji je poput baklje znanja. Zahvaljujemo svim tim iskrenim ljubiteljima i svedocima Boga, tim učiteljima koji vode čovečanstvo. Oni nastavljaju svoju svetlu misiju dokle god im Božanska Providnost dozvoli da ostanu na ovoj planeti. Slava njima u Hristu utemeljenima!

Svako ko je imao prilike biti u njihovoj svetoj prisutnosti počašćen je savršenim i istinskim putem do Boga, i delotvornim znanjem o besmrtnosti.

Nedeljno razmišljanje

Ovozemaljsku ljudsku egzistencije, naše živote, moramo shvatiti najozbiljnije. Ne treba to da bude neki paranoičan način shvatanja, ali mora biti trezven, budan, oprezan u duhovnom smislu.

Duhovni smisao znači neponovljivost, nemogućnost povratka – popravka onog što smo učinili ukoliko smo već napustili fizičko telo (tj. ukoliko smo pokojni), odnosno znatno težeg ispravka stvari. Dok smo u ovom svetu, dok je naša duša u ovom telu - dok smo živi na ovaj način, možemo značajno uticati na naš duhovni rast prema Bogu.

Stoga, i Isus govori o potrebi obraćenja dok smo na ovom svetu. Umreti na ovom svetu nepomiren sa Bogom, posvađan sa ljudima, nezadovoljan sa prirodom i stvorenjima – to znači promašaj u fundamentalnoj opciji (optio fundamentalis). Suštinski promašiti život samo po sebi vodi na popravni ispit – ponavljati ili ispravljati ono što smo pogrešno učinili. To ispravljanje može se, prema crkvenom učenju, nastaviti do neke mere u zagrobnom stanju tzv. "čistilišta" (ne u bukvalnom smislu reči).

Međutim, na nama je da takvo "čišćenje" što više izbegnemo, odnosno da ga započnemo u našoj zemaljskoj svakodnevnici kroz molitvu Bogu i dela pokore i milosrđa. Tako ćemo pobeći teškoj griži savesti (odnosno "mukama paklenim") koje se oblikuju kada ljudski život, posmatran kroz Božiju prisutnost, suviše odudara od Njegove ljubavi.

Molimo Svemogućeg da svojom milošću zahvati naš život, da nas trgne i pomogne nam na našem putu obraćenja. Tako ćemo izbeći onom stanju u kojem se našao bogataš iz evanđelja po Luki, iz priče o bogatašu i ubogom Lazaru.

18.09.2016, broj 49 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

svi iskreni tražitelji Istine pre ili kasnije dobiće milost Božiju koja će njihovu svest razviti do veličanstvenih dubina. Ako s iskrenim umom i srcem molimo Boga te ga susrećemo kroz duboke i predane meditacije, osetićemo dobrobiti na mnogim poljima.

Najvrednije što čovek u ovom životu može imati jeste želja za Božanskom spoznajom i vođstvom autentičnog duhovnog učitelja. Uz te dve međuzavisne osnove možemo razviti beskrajne dubine svoje svesti, na slavu Božiju. To je Kraljevski put u kojem je celokupno

znanje otvoreno. Svako može doći na taj put ukoliko je otvoren za primitak Svetog Duha.

Naš život na Zemlji dat nam je za prosvetljenje i rast u Bogu – to je mogućnost da se svako od nas usmeri prema duhovnoj evoluciji koja je put prema najvišem nivou postignuća. Samo Božije učenje može čoveka uzdignuti toliko visoko da tome nema ničeg ravnog.

Zato se život svetitelja ne poznaje po tome kako je on hodao ili govorio. Život svetitelja sakriven je u transcendentnom: mesta se menjaju, ali odnosi se nikada ne menjaju. Niko od svetaca ne govori o sebi – oni su doživeli Istinu i pokušali su je izraziti nesavršenstvom verbalnog govora. Događaji su promenljivi i od toga se ne sastoji život. Život je život okeana – stabilnost, neograničenost, beskonačnost...

Svaki Božiji impuls neka bude naš impuls; da bi se to osetilo dovoljno je biti svestan da si živ.

Nedeljno razmišljanje

"Sinovi su ovoga sveta snalažljiviji prema svojim od sinova svetlosti". Šta nam time Gospod poručuje, šta od toga moramo shvatiti za naš duhovni rast?

Snalažljivost u ovom svetu odnosi se na od Boga otuđen svet koji je spretan u zgrtanju novca i bogatstva, u snalažljivosti za sumnjive transakcije i slično. Od sinova svetlosti očekuje se drugačije, da budu snalažljivi za duhovne stvari: da se preusmere od zemaljskog na nebesko: "Nijedan sluga ne može služiti dvojici gospodara..." Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.

Osoba s pročišćenim umom doživljava smiraj, osoba s nečistim umom doživljava paklena iskustva čak i ako je u lepom ambijentu. Kako neko doživljava svet zavisi od toga kakva je projekcija njegovog uma. Um je taj koji subjektivno oboji sva naša iskustva koja se onda kroz praksu objektiviziraju u fizički svet, kroz naša delovanja ili međusobne interakcije.

Usmerimo stoga um prema Bogu – kroz to ćemo shvatiti da ne treba biti od onih koji su "od ovoga sveta" u snalažljivosti za brzu i domišljatu intervenciju u pogledu prevare i sličnog.

11.09.2016, broj 48 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

sveštenstvo (prezviterat) Božiji je dar koji čovek ne može zaslužiti. Svemogući večni Bog je onaj koji deli službe i dužnosti i svakome poverava njegov deo odgovornosti. Bog je izvor rasta i svakog napretka i ljudima daruje sve veće duhovne darove.

Tako su se i u Starom zavetu razvijali stupnjevi sveštenstva i službe levita u iščekivanju nove tajne: na čelo narodu Bog je postavio velike sveštenike da ga vode, a druge ljude je odabrao da im pomažu i imaju udela u njihovoj službi. Bog je preneo Mojsijev duh sedamdesetorici ljudi punih mudrosti da bi Mojsije, uz njihovu pomoć, lakše upravljao brojnim narodom za vreme putovanja kroz pustinju. Aronovim sinovima Bog je predao izobilje Očeve punine: da bude dosta sveštenika za prinošenje spasonosnih žrtava i obavljanje ostalih obrednih službi.

Istim je promislom Gospod apostolima svoga Sina pridružio učitelje vere, i oni su po celom svetu proširili Njegovu blagovest. Bog daje čoveku dostojanstvo prezvitera, on obnavlja u ljudskom srcu Duha Svetoga kako bi mogao vršiti tu službu drugog reda koju mu Bog poverava.

Po prezviteru, saradniku biskupske službe, reči Jevanđelja dopiru do na kraj zemlje kako bi svi narodi, u Hristu sabrani, postali jedan sveti Božiji narod. Bogu hvala na svakom novom svešteniku kojeg nam Providnost Njegova pošalje.

04.09.2016, broj 47 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

Hristos uči čoveka da mora prihvatiti samoga sebe takvog kakav jeste, da mora biti sebi prijatelj jer samo onda može biti potpuno srećan. Prihvatanje sebe prvi je korak prema duhovnom rastu. Nakon prihvatanja samoga sebe, Duh Sveti uzdiže ljudsku svest prema mudrosti.

Taj korak, međutim, čovek mora učiniti sam, to je ljudska odluka - odluka krenuti prema Bogu na način da prihvatiš sebe i duhovni razvoj samoga sebe. Čoveku kome je to postalo trajna životna stvarnost, u potpunosti se menja odnos prema svemu što postoji. Takav čovek je blagosloven: on vlada sobom, obiluje znanjem i blaženošću; sve stvari u svetu gleda kao jednako vredne bez obzira da li je reč o sjajnom zlatu ili kamenu, uvek je ugodan prema svakom koga sretne, bilo da mu je prijatelj ili protivnik, bilo da je znanac ili stranac, bilo da je dobar ili loš – on ljubi sve.

Nedeljno razmišljanje

Autentično slediti Hrista može samo čovek koji je čvrsto krenuo putem Istine. Sva aljkavost, površnost i neodlučnost na tom putu ograničava ili pak odgađa ljudski duhovni rast. Čovek koji se čvrsto predao Bogu, koji u svoj život prima blagotvornu prisutnost Svetoga Duha i koji je u tome redovan – takav čovek se transformiše u sliku Božiju.

Međutim, to se ne može dogoditi ukoliko je prisutna površnost. Dajmo Bogu priliku u nama

– otvorimo mu vrata svoga srca i upoznaćemo Životvorca, a to je radost od koje nema veće, to je raj.

"...Mrziti svog oca i majku..." pokazuje nam da se ne smemo saobličiti čak ni s njihovim mislima ukoliko su one suprotne prihvatanju Boga u svoj život. Isus to radikalizuje u svojim govorima kako bi nas otreznilo, jer život zapravo jako brzo prolazi – klizi nam kroz prste.

Odgađati usmerenje prema Bogu znači odgađati najbitniju stvar naše egzistencije. Stoga Isus ovakvim govorom pokazuje ozbiljnost u usmeravanju zaspalih ljudi, upućuje ih da se trgnu, da se probude, da otvore svoje oči i svoje uši za Carstvo Božije koje je među njima (Isus) i u njima (Duh Sveti).

28.08.2016, broj 46 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

život je sam po sebi delovanje, ali ga treba znati živeti. Kao što delovati ne znači preduzeti bilo šta, tako ni živeti ne znači živeti bilo kako. Kada je čovek, uz pomoć prosvetljenja Svetoga Duha, jednom uspeo da razluči i odabere vlastiti put, to svoje znanje treba i da primeni na život.

Hristos podučava čoveka da delovanju treba dati određeni kvalitet: vlastitim duhom ovladati nagonima, a telo koristiti za vredna dela, ne tražeći ništa za sebe. To znači - delovati zbog dužnosti, umesto zbog nagonskih prohteva. Želju za dobitkom zameniti plemenitošću. U tome se sastoji borba čoveka sa samim sobom.

Jedino tako u ljudskom biću postepeno može jačati vladavina Božija. Vladajući tako nad samim sobom, čovek se oslobađa svega što nije njegova istinska priroda i deluje kao prava Slika Božija.

Nedeljno razmišljanje

"...Pozovi siromahe, sakate, hrome, slepe. Blago tebi jer ti oni nemaju čime uzvratiti"...

Nadvladati vlastitu uskogrudnost znači ne tražiti ništa za sebe; želju za dobitkom zameniti plemenitošću. To je ono na šta nas Hristos poziva: činiti dobro radi dobra samog, a ne radi vlastite pragmatike i uskogrudnog koristoljublja. Tako u nama sve više raste milost i vladavina Božija.

To je put koji nas vodi vladanju nad sobom: činiti stvari (biti delatan) bez da išta tražimo za uzvrat. Takvo delovanje je posledica spontanog delovanja naravi našeg duha koji je slika Božija.

21.08.2016, broj 45 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

najvažnije znanje koje može imati inteligentno biće stvoreno na ikonu Božiju jeste duhovno (transcendentalno) znanje. To znanje raste kroz molitvu i predanost Bogu.

To je duhovno znanje o duši, Bogu i njihovom odnosu koji pročišćava i oslobađa dušu. To nije znanje koje je "nabubano napamet" nego ono koje je sraslo sa ličnošću. Takvo znanje raste kao plod svakodnevnog delovanja s potpunom predanošću Bogu.

Nedeljno razmišljanje

"Mnogi poslednji biće prvi i prvi poslednji". Te reči iz Jevanđelja po Luki odašilju svoju poruku: prepoznaćete se da su ono što nisu - upravo oni koji su mislili i govorili da nešto jesu. Zatvorenost ljudskog srca onemogućava Boga da izvede svoje delo spasenja u svakome od nas.

Oglušivanje na nadahnuća Duha Svetoga koje se konstantno ponavlja, vodi nas u propast. Pri ovom moramo dobro razmisliti: da li je ono što tvrdimo i za šta se zalažemo zaista Istina i stvar koja je dobra - kako za nas, tako i za druge?

Ako smo na nekim funkcijama kojima znatno utičemo na formiranje mišljenja određenog dela društva, da li su naše reči i sugestije zaista dobre? Ukoliko nisu, bićemo odgovorni i za devijaciju društva. Otkrićemo se pred Bogom kao lažni proroci koji su delovali u "pravovaljanim" institucijama dok su živeli na zemlji.

Stoga, oprezni budimo, jer Božije misli nisu uvek naše misli i njegovi planovi nisu uvek naši planovi. Prihvatimo Božiji zov, uhvatimo Njegovu frekvenciju i prilagodimo joj svoje živote – svoje delovanje. U suprotnom - mogli bi se naći iznenađeni kada jednom dođe kraj našim brbljarijama.

14.08.2016, broj 44 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

svetovni ljudi teško podnose otvorene reči koje razbijaju njihove iluzije. Svetitelji ne samo što su retki, nego su i nezgodni. Bog svoje svetitelje "sadi" na neobičnom tlu kako ne bismo pomislili da ga možemo svesti na neko pravilo.

Ljubav prema Bogu najvažnija je stvar naše egzistencije, ta je ljubav besplatna kao i dnevno svetlo za sve koji je žele primiti. To je od suštinske važnosti za ljudsko spasenje i to se ne sme razvodnjavati kako bi bilo "prihvatljivije" zapadnoj kulturi.

Dakle, taj proces rasta u Bogu (rasta u svetosti) podrazumeva i disciplinu (dnevno vreme za molitvu = povezivanje s Bogom i preispitivanje vlastitog života...).

Nedeljno razmišljanje

(Lk 12, 49-53) "Dođoh da bacim ogranj na zemlju; i kako bih želeo da se već zapalio! Ali se meni valja krstiti krštenjem, i kako mi je teško da se to ne izvrši! Mislite li da sam došao da mir dam na zemlji? Ne, kažem vam, nego razdeljenje. Jer od sada će petoro u jednoj kući biti razdeljeni: troje protiv dvoje, i dvoje protiv troje. Odeliće se otac od sina i sin od oca; mati od kćeri i kći od matere; biće svekrva protiv snahe svoje i snaha protiv svekrve svoje."

Opređenje za Boga može stvoriti velikih problema u socijalnom (društvenom) okruženju čak i najbliže sredine u kojoj obitavamo. Približiti se Svevišnjem deluje materijalnim ljudima suludo, besmisleno, gubljenje vremena...

U takvim okolnostima može doći do razdeljenja kako familijarnih tako i širih društvenih odnosa (gubitak starih prijatelja i zadobijanje novih koji su usmereni prema sličnim vrednostima itd). To nije lako, ali reč je o prirodnom procesu koji nam opisuje navedeno Jevanđelje.

Bez obzira na suprotstavljene stvari života, moramo istrajati na bogoljubnosti i izdržati sve pritiske jer, "samo je u Bogu mir, dušo moja, samo je u njemu spasenje" (Ps 62,1).

07.08.2016, broj 43 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

učenik, gledajući u jednog svetitelja za vreme njegovog zemaljskog života, rekao mu je: "Učitelju, vi ste čudesan čovek. Odrekli ste se bogatstva i udobnosti da biste tražili Boga i učili nas mudrosti." Naime, bilo je poznato da se svetitelj još u mladosti odrekao velikog porodičnog bogatstva da bi svoj život mogao posvetiti traženju Boga.

S blagim prekorom na licu, svetac mu je odgovorio: "Slučaj je sasvim obrnut. Ostavio sam nekoliko bednih novčića, nekoliko sitnih uživanja a dobio sam kosmičko kraljevstvo beskrajnog blaženstva. Kako je moguće da sam pritom išta sebi uskratilo?"

Poznajem radost deljenja bogatstva. Da li je to žrtva? Kratkovidni svet je zapravo onaj koji se odriče, jer neuporedivi božanski posed zamenjuje za šaku bednih zemaljskih igračaka."

Zamislamo se nad tim paradoksalnim pogledom na odricanje – pogledom koji svakog svetog uzdiže, a sve uobražene bogataše predstavlja kao ljude nesvesne svoje muke. Svetiteljeve reči su predstavljale praktičan izraz vere: "Božanski poredak se brine za našu budućnost mudrije i bolje od svakog osiguravajućeg društva. Svet je pun prestrašenih vernika za spoljašnju sigurnost. Njihove prestrašene misli su gorke poput ožiljaka.

Međutim, Onaj koji nam je dao vazduh kada smo prvi put udahnuli, zna i kako da nas iz dana u dan održava u životu."

Nedeljno razmišljanje

U uvodniku smo istaknuli misli jednog svetitelja: "Ostavio sam nekoliko bednih novčića, nekoliko sitnih uživanja a dobio sam kosmičko kraljevstvo beskrajnog blaženstva. Kako je moguće da sam pritom išta sebi uskratio?" Jevanđelje nas u istom smislu usmerava: "Zaista, gde vam je blago, onde će vam i srce biti."

Tamo gde su usmerene naše misli, tamo gde je naša trajna preokupacija, tamo će biti usmeren naš život, naša aktivnost, naše delovanje. Takav način života u Bogu omogućiće nam u trenutku smrti (dolaska Gospoda) mirno srce i duh, bez straha. Osobito ćemo biti u takvom blaženom stanju, ukoliko u životu sprovodimo nauku Božiju onako kako je to potrebno: u ljubavi, miru i istini. Čuvajmo se vlastite bahatosti i umišljaja da smo veliki (veći od drugih). Čuvajmo se toga da sprovodimo svoju umesto Božiju volju: "I onaj sluga što je znao volju gospodara svoga, a nije bio spreman ili nije učinio po volji njegovoj, dobiće mnogo udaraca".

Dobiti mnogo udaraca ne znači ništa drugo osim dugo biti bez svetlosti Božije – to su najveći udarci.

31.07.2016, broj 42 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

ljudi uglavnom veruju samo u ono što vide. Međutim, postoje mnogo prefinjeniji stepeni svesti u koje možemo zaći i natkriliti ovozemaljsku svest sa svojim iluzornim formama – to se postiže molitvom i meditacijom. Naravno, u ovom svetu moramo da radimo, živimo i obavljamo svoje dužnosti, ali uz to treba znati da je ovaj život prolazna stvar. Ne možemo stalno biti ni u stanju božanske zanesenosti, jer se nakon toga vraćamo u ovaj svet te moramo živeti božanski: ljubiti jedni druge.

Čovek je biće Božije sposobno za protočnost Božije ljubavi. Boga ljubimo i služimo Mu tako što ljubimo jedni druge u svetu. Prema tome, sve što radimo u svetu moramo raditi humano

i najbolje što možemo. Prava istina je u nama, u svakom čoveku. Svi smo posebni i unikatni te nam je potrebna samorealizacija. Ako ne postignemo samorealizaciju - ko će je postići umesto nas? Moramo dati truda, odnosno, moramo biti otvoreni za nadahnuća Duha Svetoga koji će napraviti svoje delo, ali i mi moramo saradivati.

Sveti Avgustin nam govori da je jedini način za razumevanje Istine i duhovnosti zalaženje u sebe, unutra. Možemo proći celi svet da bismo našli Boga, i možda ćemo imati lepa iskustva, međutim, na kraju ćemo otkriti da je Bog u nama sve vreme. I kada ga iskusimo u sebi, onda ćemo ga prepoznati i svuda izvan nas.

Nedeljno razmišljanje

Gospod Hristos često govori o krhkosti ljudskog života, o njegovoj nestalnosti. Iluzornost ljudskog života sastoji se u tome što nam se prividno čini da smo čvrsti, jaki, zdravi, da ćemo stvari obavljati po nekim našim planovima i nacrtima itd. Ali već sutra možemo biti pokojni.

Naš život, koliko god nam se činio našim, nije naš. Mi nismo vlasnici naših života nego o njemu odlučuje neko drugi. Mi imamo ovaj život kao privremenu pozajmicu koja je prikladna za prosuđivanje o tome kakvi smo zaista. Ovaj svet nije ništa druge nego prosudilište naših duhovnih dimenzija: naše ljudskosti ili neljudskosti, ljubavi ili mržnje, dobra ili zla... Sve ostalo što nas u životu okupira: posao, hobi, aktivnosti itd. popratne su stvari koje služe za odigravanje ovog bitnog prosuđivanja.

"Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaiskati od tebe! A šta si pripremio, čije će biti?"
Draga braćo i sestre, ako ne pripravimo sebe za Boga, onda smo pripravili sebe za propast, jer izvan života i svetlosti vlada mrak. Osvestimo se, duhovno se saberimo i otvorimo vrata svoga srca Svetom Duhu Hristovom.

24.07.2016, broj 41 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

put posrnulog (demonskog) života karakteriše zlokobna lukavost, gordost, uobraženost, iracionalna ljutnja, grubost i duhovno neznanje. Božanske karakteristike nas vode oslobođenju a demonske nas zarobljavaju okovima čulnih pobuda (idolopoklonstvo) te smatraju da je čulno uživanje konačna svrha i smisao.

Nadovezani na svoju materijalnu zavisnost, njima dominira požuda i ljutnja te žele bezobzirno da gomulaju bogatstvo radi zadovoljenja svojih želja. Ljudi demonskih karakteristika ne znaju šta treba raditi niti šta ne treba. U njima se ne nalazi čistoća, niti dobro vladanje, niti istina.

U nauci, oni tvrde da je svemir nastao sam po sebi (slučajno), bez iskonskog pokretača (Boga).

Nedeljno razmišljanje

Duhovna konstantnost – istrajnost - daće ploda pre ili kasnije. U našim ljudskim životima ljudi su pretežno skloni upadanju u apatiju i razočarenja u različitim područjima. Isus nas poziva na istrajnost u duhovnom životu, on to upoređuje s nekom vrstom "dosađivanja", "kucanja na vrata" i slično. Naša upornost na kraju će biti uslišena. Bilo je svetitelja koji desetak i više godina nisu osetili Božiju blizinu u srcu ali su bez obzira na to istrajali u molitvi i to im je donelo stostruki blagoslov: objavu slave Gospodnje na neopisiv način. Bog nas često iskušava u životima jer nema drugog načina da ispita našu ozbiljnost i istrajnost. Tažićemo i dobićemo, tražimo i otvoriće nam se vrata.

Istrajati u suvoći života i težini svakodnevice u uzdanju u Boga predstavlja jedini put duhovnog rasta. Ta životna suvoća nije trajni nego prolazni period, nakon kojeg dolazi večni blagoslov već u ovom životu a osobito na nebesima.

17.07.2016, broj 40 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

put svetog života konkretizuje se u praksi kao neustrašivost, čistoća srca, spoznaja, predanost Bogu, postojanost, darežljivost, samodisciplina, žrtva, proučavanje Svetog pisma, askeza, pravičnost, dobronamernost, istinoljubivost, nenaprasnost, odricanje, smirenost, samilost prema svim stvorenjima, odmicanje od požude, blagost, skromnost, istrajnost, strpljenje, čvrstina, trezvenost, bezazlenost, neisticanje: ove osobine označavaju ljude prožete Duhom Svetim.

Nedeljno razmišljanje

Poznata nam je Jevanđelska priča kada je Mariju i njenu sestru Martu posetio Hristos.

Marta je primer karaktera kakvog redovno susrećemo u životu: to su ljudi koji stalno žure, stalno "rade", stalno rešavaju jedan problem dok se deset novih problema rađa, oni nikada nemaju vremena, njima su dani prekratki, kratki su i meseci i godine. Njihov život je katastrofa a trude se i tuđe živote pretvoriti u katastrofu, u tome uspevaju naročito ako su nadređeni nekim radnicima u ustanovama, institucijama itd. Oni nemaju vremena da se saberu, nemaju vremena da razmisle o smislu svojih poteza i proizvoda onog što rade – to

su duhovni mrtvaci. Sve što rade, sve će nestati kao pesak, jer nije rezultat božanskog blagoslova nego demonske nerazboritosti.

Sabrati se pred sobom, osvestiti svoj život i osobe koje nam Bog šalje da nas duhovno podignu – to je ono što je Marija učinila u susretu sa Isusom. Marta je pak nastavila po svojem, misleći i dalje u iluziji vlastite obmane da je ona u pravu.

10.07.2016, broj 39 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

prirodni položaj čoveka jeste da je on sluga. Pitanje je samo koga će služiti u svom životu - da li stvorenje ili Stvoritelja.

Odlučiti se za služenje stvorenju, davati tom stvorenju krajnji cilj znači prouzrokovati nesreću svom životu, jer sve što je vezano uz stvorenje vezano je uz rođenje, starost i smrt.

Odlučiti se za služenje Stvoritelju kao objektivnom i krajnjem Cilju znači prouzrokovati sreću svom životu i sreću životima oko sebe.

Sve ono što je izvan Boga obeleženo je elementima jadtosti, bolesti, patnje, hysterije, propadanja i nestajanja – neostvarenosti. Tražiti u stvorenju svoju sreću, znači unutrašnju prazninu i neispunjenost, nedostatak "onog nečeg" što može biti ostvareno jedino u zajedništvu sa Bogom.

Tek u zajedništvu sa Bogom stvorenje dobija svoj pravi smisao i mesto. Božije oslobođenje čoveka znači oslobođenje čoveka od pogrešnog shvatanja sebe i sveta, od pogrešnih ideja a time i pogrešnih dela. Neka se Sveti Duh nastani u nama, neka našoj duši on bude sva večnost.

Nedeljno razmišljanje

Govoreći o našim bližnjima, ne smemo zaboraviti da je naš bližnji prvenstveno onaj koji nam je najbliži, a to je Bog. On je bliže nama od nas samih, kako kaže sv. Avgustin. Stoga je naš odnos prema Bogu zapravo naš najoriginalniji odnos prema našem bližnjem. Biti za Boga otvoren, znači biti otvoren i za sve ostale bližnje, za našu braću i sestre svih denominacija, vera pa i nevera. Prihvatiti čoveka takvog kakav jeste, znači ostaviti mu trajnu mogućnost promene na bolje.

Misterija čoveka je krajnje poznata samo Bogu, stoga sve naše osude drugih ljudi (osuda spada pod najveći greh, što često zaboravljamo) najviše škode nama samima jačajući nam obest, bahatost i taštinu – degradirajući našu prirodnu duhovnu bazu. Budimo otvoreni prema Bogu, iskreno i bez zadržavanja, onda ćemo po samom automatizmu biti otvoreni

prema svim stvorenjima i celoj prirodi.

03.07.2016, broj 38 - Listić "Dominisiana"

Draga braćo i sestre,

kada govorimo o Božijem pozivu onda treba znati sledeće: nema Božijeg poziva ona osoba koja ulazi u instituciju Crkve zbog toga što će u njoj biti naročito cenjena, što će steći povlašćeni položaj u društvu (osobito u nekim sredinama), što će rešiti svoje finansijske probleme ("stalan posao"), naročito u najmnogobrojnijim verskim zajednicama.

Poziv Božiji ima onaj koji dnevno redovno misli na Boga, kojeg stalno "saleću" misli o Svemogućem – toj najvećoj ljubavi i krajnjem cilju života, poziva Božijega ima onaj koga vuče sv. Liturgija, vuče ga pretvorba hleba u telo i vina u krv Hristovu... A to je nezavisno od položaja u društvu, od poslu koji radimo (sv. Pavle je bio šatoraš a Petar ribar...). Ne smemo mešati poziv Božiji s našim egom. Naduvavanje ega karakteristično je u mnogim institucijama, stoga ni crkva nije od toga imuna. Ali zato imamo jasne kriterijume, i pošten čovek će odmah znati ima li poziva ili nema.

Čovek s pozivom Božijim vršiće volju Božiju a čovek s pozivom naduvavanja samoga sebe (tj. naduvavanja ega) vršiće svoju samovolju.

Nedeljno razmišljanje

"Ali ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju, nego radujte se što su vam imena zapisana na nebesima." Imati zapisano ime na nebesima, odnosno, svojim načinom života i svojim odnosom prema Gospodu gravitirati prema zajedništvu s njim, najvažnija je stvar. Kraljevstvo Božije je u nama, mi mu samo trebamo otvoriti vrata da se ono manifestuje u našem svakodnevnom životu.

Duh Sveti prirodno stoluje u svakom čoveku kao u hramu. Pogrešnim načinom života Sveti Duh napušta čoveka, odnosno, njegov intenzitet u čoveku je slabiji. Približavanjem Bogu, prisutnost Duha u nama jača i to se manifestuje na način življenja raja već na zemlji. Sve je to popraćeno onim što nazivamo paranormalnim sposobnostima ili moćima, koje su imali i apostoli, jer čovek utemeljen u Bogu prirodno čini božanska dela. Što više napredujemo prema Bogu to se u nama više oslobađaju potencijali moći.

Današnja slaba rasprostranjenost božanskih moći u Crkvi (moći izlečenja, bilokacije itd.) jasno nam pokazuje našu udaljenost od Boga. Udaljeni smo od Boga - zato smo bez moći, zato smo slabi. Približimo se Bogu i bićemo jaki, jer – slike smo Božije.